

Λεωνίδα Βατικιώτης *Γερμανική στολή εκστρατείας φόρεσε ο πάπας*

Ενα νέο –αιματηρό και αυτή τη φορά– επεισόδιο στο αμερικανικής έμπνευσης σίριαλ της Σύγκρουσης των Πολιτισμών πρόσθεσε ο πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ΄ μιλώντας στις 12 Σεπτεμβρίου στο πανεπιστήμιο του Ρέγκενσμπουργκ στη Γερμανία. Αφορμή στάθηκε απόσπασμα που χρησιμοποίησε στο οποίο το Ισλάμ εμφανιζόταν να ταυτίζεται με τη βία, παρουσιάζοντας κατά συνέπεια ως δικαιολογημένη την αντισλαμική υστερία που ενορχηστρώνουν οι νεοσυντηρητικοί των ΗΠΑ και νόμιμους επίσης τους πρόσφατους πολέμους κατά των Αράβων. Ο τόπος που επέλεξε να εκφωνήσει την ομιλία του ο προκαθήμενος της ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας δεν ήταν τυχαίος, καθώς η διάλεξή του συνέπεσε με την απόφαση της Γερμανίας να στείλει στρατό στον Λίβανο. Μια απόφαση που δίχασε την κοινωνία και τον πολιτικό κόσμο. Ο πάπας Βενέδικτος προκαλώντας τις οργισμένες

αντιδράσεις εκατομμυρίων φανατικών μουσουλμάνων έριξε το πολιτικό του βάρος υπέρ της απόφασης της Αγκέλα Μέρκελ, που τεματίζει οριστικά πλέον την πολιτική ουδετερότητας που ακολουθούσε η Γερμανία από τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια.

Οι αντιδράσεις που ακολούθησαν την ομιλία του πάπα, με μαζικές διαδηλώσεις, εμπρησμούς εκκλησιών και διπλωματικές διαμαρτυρίες, δεν αποτέλεσαν κεραινό εν αιθρία για το Βατικανό και τον ίδιο, όπως άφησε να φανεί στη συνέχεια όταν αποστασιοποιήθηκε από το απόσπασμα που είχε διαβάσει χρεώνοντας όσα του καταλογίζουν στον... αυτοκράτορα του Βυζαντίου Μανουήλ Β΄ Παλαιολόγο. Ο πάπας συνειδητά επέλεξε να προκαλέσει τους ισλαμιστές, χρησιμοποιώντας το εν λόγω εδάφιο! «Ο Βενέδικτος συνηθίζει να γραφει τις ομιλίες του, και αρκετοί αξιωματούχοι του Βατικα-

νού είπαν ότι την ομιλία που έδωσε την Τρίτη, η οποία ήταν μια από τις σημαντικότερες της παποσύνης του, την είχε γράψει ο ίδιος. Οι αξιωματούχοι, μιλώνοντας ιδιωτικά λόγω της λεπτότητας του θέματος, είπαν ότι υπήρχε σκεπτικισμός στο Βατικανό πριν την εκφωνήσει, τόσο λόγω των αντιδράσεων όσο και για τον τρόπο με τον οποίο ο Τύπος θα αναπαρήγαγε τις παραγράφους που αναφέρονταν στο Ισλάμ», ανέφερε ρεπορτάζ των *Νιου Γιορκ Τάιμς* τη Δευτέρα 18 Σεπτεμβρίου. Οι βίαιες αντιδράσεις λοιπόν από τη Σομαλία και την Παλαιστίνη μέχρι το Ιράν και το Κασμίρ μπορούσαν να προβλεφθούν, με μια μικρή εξαίρεση πιθανόν, αυτή της Αγκυρας, που επιχείρησε, ορθώνοντας τη φωνή της κατά του πάπα, να προσδώσει μια διαφορετική διάσταση στη σύγκρουσή της με τις Βρυξέλλες.

Σημαιοφόρος της σύγκρουσης των πολιτισμών

Το συγκεκριμένο περιστατικό, όπου ο πάπας προσέφερε το περίφημο «αλάθητό» του ως θυσία στο βωμό της αντιτρομοκρατικής σταυροφορίας του Μπους, ήταν ένας επιπλέον κρίκος σε μια μακρά αλυσίδα γεγονότων που έχουν συμβεί από την ημέρα που ανέλαβε τα καθήκοντά του ο Βενέδικτος. Στο σύνολό τους αυτά τα περιστατικά συνηγορούν στην εκτίμηση ότι ο γερμανός πάπας επιδιώκει να σπρώξει τη ρωμαιοκαθολική εκκλησία ώστε να ανακατευτεί πιο δραστήρια στη διεθνή πολιτική υπέρ των Αμερικανών, στα πρότυπα της αμερικανικής Ευαγγελικής Εκκλησίας, εγκαταλείποντας τη μέχρι σήμερα πολιτική της.

Ορισμένα μόνο από αυτά τα περιστατικά βρήκαν περίοπτη θέση στις σελίδες του διεθνούς Τύπου, που με ανησυχία παρατη-

ρούσε το Βατικανό να σέρνει την Ευρώπη στο ναρκοπέδιο του θρησκευτικού μίσους. Συγκεκριμένα την Τετάρτη 20 Σεπτεμβρίου, μια ανάλυση στην *Ιντερνάσιοναλ Χέραλντ Τρίμπιουν*, την οποία υπέγραφε ανταποκριτής στο Βατικανό, ανέφερε για τον πάπα: «Στις 15 Φεβρουαρίου μετακίνησε τον αρχιεπίσκοπο Μάικλ Φιτζέραλντ, που ήταν σύμβουλος του πάπα Ιωάννη Παύλου για θέματα του Ισλάμ, από τη θέση του προέδρου του Συμβουλίου των Ποντιφικών για θέματα Διαθρησκευτικού Διαλόγου και τον έστειλε σε ένα διπλωματικό πόστο στην Αίγυπτο. Ο Φιτζέραλντ θεωρούνταν ως ο κατεξοχήν φιλειρηνιστής του Βατικανού στις σχέσεις του με τους Μουσουλμάνους... Στις 23 Μαρτίου επίσης ο Βενέδικτος κάλεσε τους 179 καρδινάλιους του σε μια σύσκεψη κλεισμένων των θυρών. Το μεγαλύτερο μέρος της συζήτησης περιστράφηκε γύρω από το Ισλάμ, σύμφωνα με τους συμμετέχοντες, και υπήρξε συμφωνία να υιοθετηθεί μια πιο αυστηρή θέση για θέματα που αφορούν την αμοιβαιότητα». Σημείωμα της σύνταξης επίσης της *Ιντερνάσιοναλ Χέραλντ Τρίμπιουν* την Τρίτη 19 Σεπτεμβρίου επέκρινε ανοιχτά τον πάπα για τη διχαστική γραμμή που ακολουθεί, αναφέροντας ένα ακόμη περιστατικό, που δείχνει την προειλημμένη απόφασή του να στρατευθεί στη γραμμή της σύγκρουσης: «Κατά τα δύο προηγούμενα χρόνια ο Βενέδικτος δεν εμφανίστηκε στις συναντήσεις των θρησκειών που οργανώνονται στην Ασίζη της Ιταλίας και ξεκίνησαν από τον προκάτοχό του Ιωάννη Παύλο Β' είκοσι χρόνια πριν. Τον προηγούμενο χρόνο εξέδωσε ένα διάταγμα που καταργεί την αυτονομία των Φραγκισκανών μοναχών της Ασίζης, μια κίνηση που χαρακτηρίστηκε ως αντίδραση στη δραστηριοποίηση των μοναχών στη διαθρησκευτική κατεύθυνση. Με την ευκαιρία της συνάντησης αυτής της χρονιάς εξέ-

δωσε μεν μια ανακοίνωση για τη σχέση της θρησκείας με την ειρήνη, αλλά η απουσία του ήχησε δυνατότερα από τα λόγια του».

Εύγε από τον Μπερλουσκόνι

Οι εξελίξεις που απελευθέρωσε ο πάπας με την ομιλία του και η πολιτική κατεύθυνση που χαράζεται υπογείως για την Ευρώπη προκάλεσαν την αντίδραση κορυφαίων ευρωπαϊκών εντύπων, όπως του φιλελεύθερου *Γκάρντιαν*, που συνέστησε πως «θα ήταν συμφέρον του πάπα να μάθει περισσότερα για το ευαίσθητο πολιτικό πλαίσιο στο οποίο γίνονται οι επισημάνσεις περί πίστης», και των *Φαίνασιαλ Τάιμς*, που σε σημείωμα της σύνταξής τους με τίτλο «προκλητικά λόγια από έναν πάπα που υπέπεσε σε σφάλμα» χαρακτήρισαν με τη γνωστή βρετανική διακριτικότητα «λίγο υποκριτικές» τις μετέπειτα δηλώσεις που έκανε ο πάπας για να εκτονώσει τις αντιδράσεις του μουσουλμανικού κόσμου. Οι δηλώσεις του πάπα όμως συνάντησαν την ενθουσιώδη αποδοχή του ακροδεξιού ιταλού πρώην πρωθυπουργού Μπερλουσκόνι, που χαρακτήρισε τα λόγια του ως «μια ανοιχτή και θετική πρόκληση». Δήλωσε επίσης ότι «γι' αυτόν το λόγο είναι ένας μεγάλος πάπας, μια μεγάλη ιδιοφυΐα!»

Πίσω από αυτή τη θεαματική φιλοπολεμική στροφή που κάνει το Βατικανό φέρνοντας τον πολιτικό κόσμο της γηραιάς ηπείρου προ τετελεσμένων γεγονότων υπάρχουν τρεις κυρίως δυνάμεις. Αρχικά είναι η εντεινόμενη αμερικανική πίεση στην Ευρώπη προς την κατεύθυνση υιοθέτησης μιας πιο επιθετικής στάσης απέναντι στους Μουσουλμάνους. Οι συνεχείς αυτές πιέσεις έχουν πάρει το τελευταίο διάστημα την κωδική και καθόλου τιμητική ονομασία «Eura-

bia» – Ευραβία θα το λέγαμε στα ελληνικά, όπως είναι η σύνθεση των λέξεων Ευρώπη και Αραβία. Ο όρος εισήχθη δημόσια πρώτη φορά από τον τίτλο του βιβλίου ενός σιωνιστή που εκδόθηκε πέρυσι. Με τα λόγια του συγγραφέα, «αυτό το βιβλίο αφορά τον μετασχηματισμό της Ευρώπης σε “Ευραβία”, ένα πολιτιστικό και πολιτικό παράστημα του αραβομουσουλμανικού κόσμου. Η Ευραβία είναι εκ θεμελίων αντιχριστιανική, αντιδυτική, αντιαμερικανική και αντισημιτική». Δεν χρειάζονται περισσότερα για να καταλάβει κανείς πως το εν λόγω πόνημα είναι τερατογένεση που προέκυψε από το φλογερό και ασίγηστο πάθος των τελευταίων χρόνων μεταξύ των υπερορθόδοξων Εβραίων και των αμερικανών νεοσυντηρητικών. Ο προσβλητικός όμως αυτός όρος πέρασε τον Ιούνιο και στο εξώφυλλο του βρετανικού *Εκόνομιστ*, όπου ακριβώς δίπλα στη λέξη Ευραβία υπήρχε ο γνωστός πύργος του Αιφελ έχοντας όμως στην κορυφή του την... ημισέληνο. Στο επίκεντρο του άρθρου δεν βρισκόταν η (κοινωνικά πρώτα και κύρια) προβληματική συμβίωση των μουσουλμάνων μεταναστών δεύτερης και τρίτης γενιάς με τους χριστιανούς στην Ευρώπη, αλλά το καθεστώς ατιμωρησίας που χαίρουν οι μουσουλμάνοι στη γηραιά ήπειρο, σύμφωνα με δηλώσεις αμερικανών κυβερνητικών επισήμων που φιλοξενούνταν στο περιοδικό, και η απροθυμία των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων να λάβουν κατασταλτικά μέτρα εναντίον τους. Το άρθρο όπως είναι προφανές ξεχειλίξε από εγκώμια για τις «μεθόδους ενσωμάτωσης» που υιοθετούν οι ΗΠΑ, χωρίς να υπάρχει φυσικά αναφορά για τα κολαστήρια τύπου Γκουαντανάμο όπου στέλνονται όσοι θεωρούνται ύποπτοι για τρομοκρατία, τις απαγωγές ή τα βασανιστήρια που κάνει η CIA. Το δηλητηριασμένο βέλος που έριξε ο πάπας, αξιο-

ποιώντας με έντεχνο ομολογουμένως τρόπο τη ρήση του βυζαντινού αυτοκράτορα Παλαιολόγου, ακολουθούσε την προβληματική τροχιά του όλο και συχνότερα εμφανιζόμενου παραπάνω όρου. Στόχευε να αναιρέσει τις καλές σε γενικές γραμμές σχέσεις που υπάρχουν μεταξύ των λαών και να βαθύνει το θρησκευτικό χάσμα μεταξύ μουσουλμάνων και χριστιανών Ευρωπαίων, τροφodώντας το μίσος και από τις δυο πλευρές.

Η φιλοπολεμική στροφή του πάπα υπακούει όμως και στη γενικότερη αλλαγή στάσης του πολιτικού κόσμου στην Ευρώπη. Παρά το γεγονός ότι οι πιο επιστήθιοι φίλοι του Μπους (Αθνάφ, Μπαρόζου, Μπερλουσκόνι και Μπλερ) πλήρωσαν με το ακριβότερο τίμημα που υπάρχει στην πολιτική την υποστήριξη τους στην εγκληματική επέμβαση στο Ιράκ, οι αλλαγές στην εξωτερική πολιτική της ΕΕ που έχουν δρομολογηθεί τον τελευταίο χρόνο, ερήμην της θέλησης των λαών, είναι σε μια κατεύθυνση περισσότερο φιλοαμερικανική και φιλοπολεμική. Ο γερμανός πάπας Γιοζεφ Ράτзинγκερ που ανέλαβε πριν από 18 μήνες έρχεται να υπηρετήσει αυτήν ακριβώς την πολιτική στροφή, φιλοδοξώντας να μετατρέψει σε μούτζαχεντίν του θρησκευτικού μίσους το 1 δισεκατομμύριο και πλέον των Καθολικών χριστιανών.

Ο πάπας Βενέδικτος επιχείρησε και κάτι ακόμη πιο σημαντικό. Χρησιμοποιώντας περισσότερες από μία φορές, προς έκπληξη πολλών ειδικών, τη λέξη Κωνσταντινούπολη, και παραθέτοντας επίσης αποσπάσματα από τον λόγο ενός αυτοκράτορα του Βυζαντίου τα οποία ειπώθηκαν την εποχή που η Βυζαντινή Αυτοκρατορία τελούσε υπό συνεχή συρρίκνωση και ήταν σε μόνιμη κατάσταση πολιορκίας, επιχείρησε να κλείσει το ρήγμα μεταξύ Ορθόδοξης και Καθολικής Εκκλησίας υπερτονίζοντας την αντίθεση μεταξύ Χριστιανισμού και Ισλαμισμού!

Χείρα βοηθείας στη Μέρκελ

Ειδικότερα, τέλος, ο πάπας Βενέδικτος προσπάθησε με τη στάση του να στηρίξει τη Μέρκελ στο πλαίσιο της οξείας αντιπαράθεσης που διεξήχθη στη Γερμανία για την αποστολή στρατού στον Λίβανο. Η απόφαση που λάβθηκε την Τετάρτη 21 Σεπτεμβρίου στην Κάτω Βουλή με 442 ψήφους υπέρ, 152 κατά και 5 αποχές δεν συμβαδίζει με τη βούληση του γερμανικού λαού.

Πρόσφατο τεύχος του περιοδικού Σπίγγελ ανέφερε ότι «τα δύο τρίτα των γερμανών πολιτών λένε ότι η Γερμανία έχει πολλά προβλήματα από μόνη της που θα πρέπει να διευθετήσει πριν στραφεί στα προβλήματα άλλων χωρών». Μέχρι στιγμής η Μπούντεσπερ, ο απόγονος της εγκληματικής Βέρμαχτ, έχει βγει και άλλες φορές εκτός γερμανικών συνόρων συμμετέχοντας με πολυάριθμες δυνάμεις σε αποστολές στη Γιουγκοσλαβία και το Αφγανιστάν. Η αποστολή όμως 2.400 γερμανών οπλιτών και αξιωματικών στον Λίβανο για την εφαρμογή του πρόσφατου ψηφίσματος του ΟΗΕ υπ' αριθμόν 1701 χαρακτηρίστηκε από τη γερμανίδα καγκελάριο ως «ιστορικών διαστάσεων», γιατί πρώτη φορά μετά την ήττα του ναζισμού αναλαμβάνει ο γερμανικός στρατός αυξημένα επιχειρησιακά καθήκοντα στο εξωτερικό. Για τον Όσκαρ Λαφοντέν, τον πρώην γραμματέα του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος και ηγέτη του Αριστερού Κόμματος, η αποστολή αυτή χαρακτηρίστηκε δικαίως αποστολή αυτοκτονίας για τους Γερμανούς, γιατί, όπως είπε, «αν η Γερμανία συμμετάσχει σε πολέμους σε άλλες χώρες παραβιάζοντας ανθρώπινα δικαιώματα, ίσως τότε οι οικογένειες των θυμάτων επιχειρήσουν να επιτεθούν στη Γερμανία»!

Και όχι μόνο! Συμμετέχοντας ενεργά η Ευρώπη στην αντιτρομοκρατική σταυροφο-

ρία του Μπους, όπως κάνει όταν αναλαμβάνει εργολαβικά την εφαρμογή του ψηφίσματος 1701 του Συμβουλίου Ασφαλείας, θέτει σε κίνδυνο πρώτα και κύρια την ίδια της τη σινοχή, καθώς πλάι στην οργή που συσσωρεύουν οι περιθωριοποιημένοι μουσουλμάνοι των μεγαλουπόλεων για την ανεργία ή τις χωρίς τέλος δοκιμασίες του λαού της Παλαιστίνης, του Αφγανιστάν και του Ιράκ από τον ιμπεριαλισμό τώρα θα συσσωρεύουν και επιπλέον μίσος για τις κυβερνήσεις τους οι οποίες θα συμμετέχουν ενεργά στις δυνάμεις κατοχής. Η «ειρηνευ-

τική» αποστολή στον Λίβανο δεν είναι τίποτε λιγότερο από δύναμη στρατιωτικής κατοχής που στοχεύει να θωρακίσει το εβραϊκό κράτος, να τσακίσει τη Χεζμπολάα και να εντάξει τον Λίβανο στο στρατόπεδο εκείνων των καθεστώτων που έχουν δώσει γη και ύδωρ στη νέα τάξη. Η απάντηση που θα δώσουν οι πολιτικές ελίτ της Ευρώπης τότε δεν μπορεί παρά να είναι επιπλέον καταστολή και καταπάτηση θεμελιωδέστερων πολιτικών δικαιωμάτων – μια γραμμή που θα οδηγήσει στη δημιουργία νέων, ευρωπαϊκών αυτή τη φορά, Γκουαντανάμο.